

Publicerad 2011-01-17 18:13 av cocoo

du vet vem du är.

Lögner hade du gott om.

Var det inte du som lovade att vi var förevigt,
som svepte mina kinder med löften?

Var det inte du som stod med ärligt blåa ögon och pratade om framtiden.
Som sa att allting skulle bli bra?

Var det inte du som sa att vi var oslagbara,
att det var bara Gud om någon som kunde skilja oss åt?

Var det inte jag som sa att inget var förevigt?
Som sa att inga löften på jorden kan hållas livet ut?

Var det inte du som tog mina händer och drog mig upp från oro,
och svor att aldrig låta mig falla igen?

Var det inte vi som skulle rymma,
bygga en framtid på en öde strand.

Var det inte på våra drömmar vi levde,
som vi levde hand i hand.

Hur kommer det sig då att jag nu är ensam.

Förevigt ifrån dig.

Hur kommer det sig att jag har fallit djupare än innan.

Och du går och lovar henne allt som jag trodde var sant.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren cocoo med Poeter.se id #35685 innehar upphovsrätten